

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**CAL NO PERDRE LA VOCACIÓ
CATALANA DE PAÍS INDUSTRIAL**

 Ramon Tremosa
i Balcells

 Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

 Comenta l'article a
www.avui.cat/32305

AL PEU DEL CANÓ
Badocs

Trepitgem les empreses

L'economia i la psicologia estan molt relacionades. Els cicles econòmics, que són oscil·lacions o fluctuacions recurrents del nivell d'activitat econòmica, ja sigui de producció i/o d'ocupació, es veuen influïts en part per comportaments psicològics. Així, quan l'activitat econòmica s'expandeix, hi ha més alegria en els agents econòmics (individus i empreses) i s'estira en alguns casos més el braç que la màniga, la qual cosa reforça el moment expansiu del cicle econòmic; i quan l'activitat econòmica es contreu, sovint les decisions de consum i d'inversió s'ajornen en el temps, fet que accentua el moment recessiu del cicle econòmic.

EL CONCEPTE DE CICLE ECONÒMIC ja informa que, després d'un període d'expansió econòmica, en sol seguir un altre de recessió econòmica. Des de fa gairebé quinze anys el món desenvolupat ha viscut un període extraordinari, de forta expansió econòmica sense inflació: si bé aquesta expansió ha presentat alguns moments de possible inflexió (per exemple, els mesos que van seguir als atemptats de Nova York de 2001), les taxes positives de creixement del PIB han estat notables en molts països. Ara sembla que ve el reflux, en forma d'alentiment econòmic que pot esdevenir recessió econòmica; avui es diagnostica (taxa negativa de creixement del PIB real dos trimestres consecutius).

PER VALORAR EN TOT MOMENT QUIN és el pols econòmic real un dels millors exercicis és visitar empreses. En el meu cas quan aprenc més economia és quan tinc la sort de poder acostar-me a una empresa de manera física, no teòrica; tot el dia lleigeixo llibres i articles i cerco a internet informació. Però trepitjar una empresa i escoltar un empresari parlant de la seva feina és descobrir com funciona l'economia real. Els economistes teòrics especulen amb paraules i conceptes; els empresaris en canvi, especialment en els sectors que competeixen en mercats oberts i no regulats pel sector públic, arrisquen diners en les activitats productives més diverses amb la finalitat d'aconseguir un guany econòmic. Veure i escoltar què fan, com ho fan, com exporten a altres països i com inverteixen a l'exterior és tota una lliçó sobre càlcul econòmic i sobre com obtenir i gestionar informació dels mercats.

EN ELS DARRERS MESOS HE POGUT VISITAR algunes empreses de capital català, bàsicament pimes industrials, de diferents sectors: tèxtil, químic, maquinària, components de l'automòbil, transport... Catalunya encara continua essent un potent país industrial: la tradició és tan forta i la inèrcia dels segles passats tan potent i fonda que explica per què avui a Catalunya hi ha encara moltes empreses. Unes empreses que, aprofitant els anys bons de la darrera expansió econòmica, s'han fet molt competitives, han sortit amb força a l'exterior i s'han adaptat bé a la globalització.

LA INDÚSTRIA SEGUIRÀ ESSENT EN EL SEGLE XXI la base i el fonament de la productivitat d'un país i, per tant, de la seva riquesa; per això cap país europeu no ha sacrificat ni abandonat els seus sectors industrials. La indústria avui és diferent que fa deu o vint anys: avui hi ha poques màquines a les fà-

LLUÏSA JOVER

“La indústria seguirà essent en el segle XXI la base i el fonament de la productivitat d'un país i, per tant, de la seva riquesa; per això cap país europeu no ha sacrificat ni abandonat els seus sectors industrials”

briques, però les que hi ha tenen capacitat de generar un valor afegit molt alt. La indústria ha anat especialitzant-se, concentrant-se en les fases de producció que més valor aporten als productes. Cal renovar el discurs sobre l'activitat industrial: al voltant de la indústria altament especialitzades es generen molts serveis avançats a les empreses, intensius en tecnologia i en capital humà. Els països amb més pes de R+D+I sobre el seu PIB són els que han sabut renovar la seva indústria, millorant i consolidant la seva base productiva. Serà una indústria forta i estable, amb presència estructural, i no un turisme i una construcció conjuntural, el sector que determinarà el nivell de renda i de riquesa d'un país.

EN PREGUNTAR A ALGUNS EMPRESARIS, però, quins són els seus principals problemes, alguns responen per aquest ordre: 1) l'administració pública; 2) els polítics. No per mala fe, sinó per manca en molts casos de coneixement directe del que estan fent les indústries, en aquest país les regulacions, les traves i els obstacles administratius dificulten l'activitat empresarial. Sembla que la indústria fa nosa i que es vol que les fàbriques marxïn.

ELS SINDICATS SABEN AVUI MOLT BÉ que empresaris i treballadors van tots junts en un mateix vaixell, molt més que alguns funcionaris i polítics que mai no han posat els peus en una empresa. El Seat Ibiza, per exemple, va tornar de Bratislava a Martorell l'any 2004, tres anys després d'haver-ne marxat una part de la seva producció a la recerca d'uns menors costos laborals unitaris: gràcies al fet que les pimes industrials catalanes que servien components de l'automòbil eren molt més eficients a Catalunya que a Eslovàquia, i que els sindicats catalans van pactar la flexibilitat laboral amb l'empresa, es van salvar centenars de llocs de treball directes i alguns milers d'indirectes d'elevada productivitat (i, per tant, d'elevats salaris). Cal que funcionaris i polítics trepitgin més empreses en el sentit físic del terme, i que no les segueixin trepitjant en el sentit d'obstaculitzar i de complicar la seva tasca: sense complicitat administrativa i política es pot perdre la secular vocació catalana de país industrial.

 Isabel
Olesti

Escriptora

Al bell mig de la plaça de la Mercè, a terra, hi havia una capsa pintada de negre amb un forat rodó al mig. Semblava de sabates i hauria passat desapercebuda si a uns metres no hi hagués hagut una noia agenollada contemplant-la amb fervent devoció. Com que la plaça és molt gran i no hi havia res més, el conjunt noia-capsa es feia notar. ¿Sortiria alguna cosa del forat? Era evident que la noia ho esperava. Primer, els vianants miraven l'escena sense entendre res, però a poc a poc la gent s'aturava i contemplava la capsa des de tots els cantons. Un turista, fascinat, gosava retratar el conjunt; dues dones em miraven amb cara de circumstàncies i movien el cap com dient “això no hi ha qui ho entengui.” La noia continuava immòbil. Vaig pensar que era una d'aquestes accions modernes que només es miren. Però el lloc no m'encaixava. També podia ser que hi hagués una càmera oculta, la qual cosa em va fer desistir de quedar-me perquè no volia veure'm a la tele com un estaquirot. L'endemà, la mateixa capsa era en un racó de la plaça molt més discret. Tothom hi passava de llarg perquè t'hi havies de fixar per saber que era la mateixa del dia abans. Vaig pescar una noia (no sé si era la mateixa) i li vaig preguntar què era allò tan misteriós. “Una càmera de fotos casolana”, em va dir. L'havien fet a l'Escola de Disseny Elisava i necessitaven que hi entrés el sol per provar-la. Misteri resolt. Ara, quan travesso la plaça busco si hi ha algun altre objecte que faci que uns quants vianants s'interroguin què passa al seu voltant.